

Vonda McIntyre (1948, Kentucky) je biologinja, ki je doživela prvo kratko objavo leta 1969, leto kasneje pa je obiskovala delavnico Clarion, ki ji je močno pomagala na poti k pisateljskemu poklicu. Njen prvi roman *The Exile Waiting* (1975), je še rahlo neizdelan, drugi, *Dreamsnake* (1978) pa se je razvil iz čudovite zgodbe *Of Mist, and Grass, and Sand* (1973), ki ji je prinesla prve nagrade. Lahko se pohvali z izdelanimi ženskimi liki in otipljivo naslikanimi okolji. Izbor iz njene kratke proze je 1979 izšel v zbirki *Fireflood*. V zadnjih letih piše predvsem za najstnike, napisala pa je tudi nekaj romanov za serijo *Star Trek*. Ursula LeGuin, ki je avtorici precej blizu, je napisala o romanu *Dreamsnake* - "Ta knjiga je kot gorski potok - nagla, jasna, čista, vznemirljiva, lepa."

Čeprav je njen opus dokaj skromen, je osvojila obe pomembnejši nagradi, *Huga* in *Nebulo*, vsaka nova zgodba, ki se pojavi v periodičnem tisku, pa predstavlja pravi dogodek.

T A N A T O S

Vonda McIntyre

Varnostna agenta sta uklenjeno Allin pripeljala v tovarno. Dvakrat jima je poskušala uiti, in enkrat se ji je skoraj posrečilo. Čeprav sta bila agenta opremljena z anestetiki, jih v takih primerih zaradi predolge obstojnosti v krvi nista mogla uporabljati.

Duomobil, ki ga je poganjal električni motor, je zapeljal iz prometne gneče in se ustavil na parkirnem tiru. Vso pot od sodišča so prevozili počasi, ne da bi uporabljali bencinski pogon, kar je bilo v skladu s predpisi o varnostnih vozilih. Allin je bila vesela vsakršnega zavlačevanja; vsega, kar ji je podarilo še nekaj trenutkov.

Tovarna je bil nizka zgradba značilne sive barve, ki je stala sredi podobnih sivih zgradb. Njen večji del je bil varno pod zemljo. Agenta sta Allin zvekla iz mrežaste kletke v ozadju vozila. Zastala je na umazanem pločniku, kljubujoč gneči ljudi, mestnemu smradu, ki ji je dvigal želodec,

in mestnemu trušču, ki je bučal okoli njih. Ozrla se je navzgor.

Širok polovični stopniščni lok je vodil do preprostih, vsakdanjih vrat. Okna v naslednjih dveh nadstropjih so bila prekrita z jeklenimi ploščami. Oblačno, sivorjavo nebo, ki je preteče napovedovalo sneg, se je nizko povešalo nad zgradbo in mestom okoli nje. Allin je nehote zadržela, vendar se ni mogla pretvarjati, da jo zebe. Varnostnika sta pričakovala, da se bo poskusila ponovno zagnati v svobodo in izginiti v množici. Čutila je, kako so njuni prsti živčno oprijemali njene komolce in kako se ji je tanka jeklena veriga zarezala v roke. Okovi so do krvi ogulili njena zapestja.

"Pojdimo!" Napol sta jo dvignila. Ni jima pustila, da bi jo priganjala tako, da bi izgubila ravnotežje in se opotekala med njima. V grlu jo je stiskalo, kot da bi jo tudi tam oklepale lisice.

Prispeli so na vrh stopnišča. Ko je varnostnik nespretno brskal za prepustnico, je izpustil njeno roko. Brez razmišljanja se je sunkovito zasukala stran od preostalega agenta in se pognala v tek.

A varnostnik je bil preveč izurjen. Pričakoval je, da bo storila nekaj podobnega. Močno jo je potegnil nazaj, da ji je zdrsnilo na betonski stopnici. Bila je nemočna, ni se mogla ujeti in omahnila je nazaj. Na betonskih tleh si je raztrgala obleko in odrgnila kolk. Zaslišala je eno samo, naglo in ostro izrečeno besedo: "Nikar!", ko se ji je rob stopnice tik pod rebri zaril v bok. Minilo je nekaj trenutkov, da je prišla do sape. Ozrla se je navzgor in videla, da sta se moža srepa gledala. Tisti, ki jo je izpustil, je v eni roki držal prepustnico, z drugo pa je zadrževal palico svojega sodelavca.

"Vsega imam dovolj. Zdelan sem ..."

"V kratkem to ne bo več pomembno. Morda ..." Vendar agent ni dokončal misli, ki se je rodila v mračnem razpoloženju in se naglo sprevrgla v gnus. Obrnil se je stran in vložil kartico v zaznavnik ob vratih. Drugi možak se je mrko zazrl v Allin. Za trenutek je kljubovala njegovemu pogledu in nato pogledala stran.

Globoko je zajela sapo in se postavila na noge. Nihče ji ni pomagal. Tega ni niti pričakovala.

"Pezde," je zamrmrala in zadovoljno opazovala, ko je zaradi psovke tako stisnil palico, da so se mu pobelili členki na roki.

Vrata so se odprla. Peljala sta jo po dolgi, blede obarvani sivozeleni dvorani, mimo zaprtih vrat ob straneh, pa tja do dvigala na drugi strani.

Med dolgotrajnim spustom ni nihče spregovoril. Allin je čutila, da sta bila tako napeta kot ona. Napetost se je stopnjevala z upočasnjevanjem spuščajočega se dvigala.

Na dnu jih je pričakal nek tehnik. Tam se je Allin prvič zavedla, da je prispela in da ni nobenega izhoda več.

"Pozni ste,"

"Imeli smo težave."

Tehnik je skomignil z rameni.

"Nič ne de. Zravnika še nekaj časa ne bo."

"Kam hočete, da jo postaviva?" Prijaznejši varnostni agent se je kar povlekel vase. Njegove oči so nemirno begale sem ter tja.

"Nestrpna sta, ker bi rada odšla," je menil tehnik, ki je deloval obenem spravlivo in omalovažujoče.

"Tako je."

"Verjetno smo tudi tebi več kot enkrat rešili življenje," je tehnik ogovoril prijaznejšega varnostnika.

"Da." Celo pritrditev je izzvenela kot obtožba. Agent je pogledal Allin, ki je v njegovih očeh zaznala bolečino. Ni si mislila, da je že kdaj opravljal tako delo. Kdo ve, če bi se na vprašanje, zakaj se ne more obrniti in je prepustiti usodi, izgovarjal na svoje dolžnosti.

"Prav mogoče je, da ste že vsakomur na svetu vsaj enkrat rešili življenje. Verjetno tudi njej," Prijaznejši agent je pomignil proti Allin, vendar njegove besede niso bile več namenjene tehniku.

"Posadita jo tja, nato podpišita in lahko gresta."

"Ubila vas bo. Povedal sem vam, da sva imela težave," je rekel pezde.

Allin se je namrščila. Prekršila je zakone, vendar ni nikogar ubila. Molčala je.

"Torej jo uklenite. Meni je vseeno." Vrnil se je k svoji mizi in pritisnil gumbe na tipkovnici.

Varnostna agenta sta Allin pripeljala h klopi, ji odklenila eno zapestje in priklenila lisice na naslonjalo za roke. Ko sta odhajala stran, se nobeden od njiju ni več ozrl k njej.

Tehnik je iz svoje mize izvlekel svetlobno pero, da sta se lahko podpisala na zaslon. Allin se je spraševala, kaj neki je bilo tam zapisano.

Agenta sta prejela potrdilo o sprejemu:

"Človeškemu bitju, ki je bilo danes privedeno v neprostoVOLjno sužnosta, se kot kazni za dejanja proti družbi in v dobrobit človeštva odvzema življenje, svoboda, zavest in človečnost ..."

Tehnik je v tišini s prezirljivim nasmehom opazoval varnostnika, dokler nista že skoraj stopila v dvigalo.

"Hej, pezdeti! Kaj pa ključ?"

Prijaznejši varnostnik je zardel, izvlekel iz žepa ključ in ga zalučal v sobo med zapirajočimi se vrati dvigala.

Tehnik je stopil po ključ, ga pobral, vrgel v zrak, ga ujel in se zasmel, ko je videl, da ga Allin opazuje. Premeril jo je s pogledom, kot da bi ji jemal mero za krsto ali pa jo ocenjeval za seciranje. Zaničujoč samo sebe, ker ga je gledala, je začutila, da ji je v glavo udarila kri.

"Ti bi morala dolgo zdržati," je menil tehnik. Na licu se mu je zarisala otroška, za psihopata značilna nedolžnost. Obrnil se je nazaj k mizi in začel drugače.

"Ime," je dejal. Poznal je njeno ime, saj je moralo biti napisano na zaslonu pred njim.

"Pritisni desni gumb in aparatūra ti bo povedala." Obžalovala je svoje besede, takoj ko jih je izrekla. Zasmehoval jo je za lastno zabavo in ker se je pustila izzvati, je v svoji igrici našel še več zadovoljstva.

"Poslušaj, ne delaj preglavic," je rekel zelo potrpežljivo. Ni odgovorila.

"Kristus!" Zastrmel se je v strop in se pretvarjal, da moli.

"Trmoglavka!" Ponovno jo je pogledal, vendar v njegovem pogledu ni bilo milosti.

"Šlo bo zlepa ali zgrda. Kot boš sama hotela."

Pustil ji je trenutek za premislek.

"V oddelkih se ljudem lahko marsikaj pripeti. Ali veš, da nekateri občutijo bolečine kljub mamilom, ki jim jih dajemo? Zmeša se jim in nato ..." Uprl je prst vanjo in ukrivil palec. "Pok! Postrelimo jih." Zasmel se je in pogladil nadzorno stikalno ploščad. Zeleno svetlikajoči se izpis mu je osvetljeval obraz.

"Brez potomcev, brez družine, brez slehernih zvez ..." Dvignil je obrvi.

"Aha, ti si ena od gverilk. Kako neumen način, da si zapraviš življenje."

Prisilila se je, da je ves čas sedela tiho. Njeni nohti so bili kratki, pa so se ji vseeno zadržali v dlani. V resnici je zapravila svoje življenje. Celo v mladostnem navdušenju se je zavedala, da peščica mladih upornikov in ostarelih revolucionarjev ne bo inštitucijam, ki so jih hoteli spremeniti, nič več kot v zoprno nadlego. Planetarni življenjski sistem je okostenel v enovitosti, še preden se je Allin rodila. Njena gverilska skupina je predstavljala bedno, izgubljeno vest, ki ni premogla moči, da bi zaustavila razvoj in ga obrnila v drugo smer. Vsi njeni prijatelji so se zavedali, da bodo dočakali konec v morju ali zgnili v umirajočih gozdovih - ali pa bodo končali ... tukaj.

Tehnik je poskusil znova.

"Nekateri bolničarji ... Le malo jim manjka, da bi bili nekrofili. Dolge ure. Dolgčas. Ne morem jih ves čas nadzirati. Razen krmljenja in moljenja živali tu ni veliko dela." Nasmehnil se je tako, da so se mu videli zobje. Gnusil se ji je. Obrnila se je stran in se zasmejala. Plitev, krvav polmesec je na dlani sekal njeno življenjsko črto.

"Včasih se z živalmi dogajajo precej grozljive reči," je nadaljeval. "Brazgotine in stvari, ki ... Ena je bila nekoč breja. Pustili smo jo, da je povrgla, čeprav smo na njej preizkusili genetski virus."

"Meni je vseeno. Nič se ne bom zavedala," je spregovorila Allin.

"Včasih se zgodi, da koga pomilostijo. Odpustimo jih lahko skoraj take, kot so prišli ... razen če se je kaj zgodilo."

"Lažeš!"

Zravnal se je in se ponovno nasmehnil.

"Prav imaš." Stopil je k njej z zlaganim, prisrčnim izrazom na licu. Stegnil se je, da bi se je dotaknil.

"No, kako bi bilo, če bi se še zadnjič malo pozabavala?"

V zadnjih trenutkih življenja bi bila Allin morda pripravljena sprejeti v dar nekaj trenutkov užitka, človeške bližine, a kar ji je ponujal, ni bilo darilo. To je bil prikaz moči. Z vso močjo svojih dolgih nog je brcnila tehnika v dimlje. Zakričal je v agoniji in zvijajoč se padel po tleh.

"Kam hočete, da jo postaviva?" Prijaznejši varnostni agent se je kar povlekel vase. Njegove oči so nemirno begale sem ter tja.

"Nestrpna sta, ker bi rada odšla," je menil tehnik, ki je deloval obenem spravljivo in omalovažujoče.

"Tako je."

"Verjetno smo tudi tebi več kot enkrat rešili življenje," je tehnik ogovoril prijaznejšega varnostnika.

"Da." Celo pritrditev je izzvenela kot obtožba. Agent je pogledal Allin, ki je v njegovih očeh zaznala bolečino. Ni si mislila, da je že kdaj opravljal tako delo. Kdo ve, če bi se na vprašanje, zakaj se ne more obrniti in je prepustiti usodi, izgovarjal na svoje dolžnosti.

"Prav mogoče je, da ste že vsakomur na svetu vsaj enkrat rešili življenje. Verjetno tudi njej," Prijaznejši agent je pomignil proti Allin, vendar njegove besede niso bile več namenjene tehniku.

"Posadita jo tja, nato podpišita in lahko gresta."

"Ubila vas bo. Povedal sem vam, da sva imela težave," je rekel pezde.

Allin se je namrščila. Prekršila je zakone, vendar ni nikogar ubila. Molčala je.

"Torej jo uklenite. Meni je vseeno." Vrnil se je k svoji mizi in pritisnil gumbe na tipkovnici.

Varnostna agenta sta Allin pripeljala h klopi, ji odklenila eno zapestje in priklenila lisice na naslonjalo za roke. Ko sta odhajala stran, se nobeden od njiju ni več ozrl k njej.

Tehnik je iz svoje mize izvlekel svetlobno pero, da sta se lahko podpisala na zaslon. Allin se je spraševala, kaj neki je bilo tam zapisano.

Agenta sta prejela potrdilo o sprejemu:

"Človeškemu bitju, ki je danes privedeno v neprostovoljno sužnost, se kot kazen za dejanja proti družbi in v dobrobit človeštva odvzema življenje, svoboda, zavest in človečnost ..."

Tehnik je v tišini s prezirljivim nasmehom opazoval varnostnika, dokler nista že skoraj stopila v dvigalo.

"Hej, pezdeti! Kaj pa ključ?"

Prijaznejši varnostnik je zardel, izvlekel iz žepa ključ in ga zalučal v sobo med zapirajočimi se vrati dvigala.

Tehnik je stopil po ključ, ga pobral, vrgel v zrak, ga ujel in se zasmel, ko je videl, da ga Allin opazuje. Premeril jo je s pogledom, kot da bi ji jemal mero za krsto ali pa jo ocenjeval za seciranje. Zaničuječ samo sebe, ker ga je gledala, je začutila, da ji je v glavo udarila kri.

"Ti bi morala dolgo zdržati," je menil tehnik. Na licu se mu je zarisala otroška, za psihopata značilna nedolžnost. Obrnil se je nazaj k mizi in začel drugače.

"Ime," je dejal. Poznal je njeno ime, saj je moralo biti napisano na zaslonu pred njim.

"Pritisni desni gumb in aparatura ti bo povedala." Obžalovala je svoje besede, takoj ko jih je izrekla. Zasmehoval jo je za lastno zabavo in ker se je pustila izzvati, je v svoji igrici našel še več zadovoljstva.

"Poslušaj, ne delaj preglavic," je rekel zelo potrpežljivo. Ni odgovorila.

"Kristus!" Zastrmel se je v strop in se pretvarjal, da moli.

"Trmoglavka!" Ponovno jo je pogledal, vendar v njegovem pogledu ni bilo milosti.

"Šlo bo zlepa ali zgrda. Kot boš sama hotela."

Pustil ji je trenutek za premislek.

"V oddelkih se ljudem lahko marsikaj pripeti. Ali veš, da nekateri občutijo bolečine kljub mamilom, ki jim jih dajemo? Zmeša se jim in nato ..." Uprl je prst vanjo in ukrivil palec. "Pok! Postrelimo jih." Zasmejal se je in pogladil nadzorno stikalno ploščad. Zeleno svetlikajoči se izpis mu je osvetljeval obraz.

"Brez potomcev, brez družine, brez slehernih zvez ..." Dvignil je obrvi.

"Aha, ti si ena od gverilk. Kako neumen način, da si zapraviš življenje."

Prisilila se je, da je ves čas sedela tiho. Njeni nohti so bili kratki, pa so se ji vseeno zadržali v dlani. V resnici je zapravila svoje življenje. Celo v mladostnem navdušenju se je zavedala, da peščica mladih upornikov in ostarelih revolucionarjev ne bo inštitucijam, ki so jih hoteli spremeniti, nič več kot v zoprno nadlego. Planetarni življenjski sistem je okostenel v enovitosti, še preden se je Allin rodila. Njena gverilska skupina je predstavljala bedno, izgubljeno vest, ki ni premogla moči, da bi zaustavila razvoj in ga obrnila v drugo smer. Vsi njeni prijatelji so se zavedali, da bodo dočakali konec v morju ali zgnili v umirajočih gozdovih - ali pa bodo končali ... tukaj.

Tehnik je poskusil znova.

"Nekateri bolničarji ... Le malo jim manjka, da bi bili nekrofili. Dolge ure. Dolgčas. Ne morem jih ves čas nadzirati. Razen krmljenja in moljenja živali tu ni veliko dela." Nasmehnil se je tako, da so se mu videli zobje. Gnusil se ji je. Obrnila se je stran in se zasmejala. Plitev, krvav polmesec je na dlani sekal njeno življenjsko črto.

"Včasih se z živalmi dogajajo precej grozljive reči," je nadaljeval. "Brazgotine in stvari, ki ... Ena je bila nekoč breja. Pustili smo jo, da je povrgla, čeprav smo na njej preizkusili genetski virus."

"Meni je vseeno. Nič se ne bom zavedala," je spregovorila Allin.

"Včasih se zgodi, da koga pomilostijo. Odpustimo jih lahko skoraj take, kot so prišli ... razen če se je kaj zgodilo."

"Lažeš!"

Zravnal se je in se ponovno nasmehnil.

"Prav imaš." Stopil je k njej z zlaganim, pristrčnim izrazom na licu. Stegnil se je, da bi se je dotaknil.

"No, kako bi bilo, če bi se še zadnjič malo pozabavala?"

V zadnjih trenutkih življenja bi bila Allin morda pripravljena sprejeti v dar nekaj trenutkov užitka, človeške bližine, a kar ji je ponujal, ni bilo darilo. To je bil prikaz moči. Z vso močjo svojih dolgih nog je brcnila tehnika v dimlje. Zakričal je v agoniji in zvijajoč se padel po tleh.

Medtem ko se je tehnik zvil v klobčič, kot da bi se hotel izogniti nadaljnim udarcem, se je Allin zravnila na klopi. Prišel je do sape in se odplazil stran. Po nekaj trenutkih se mu je posrečilo, da se je dvignil ob mizi.

"Zakaj si to storila?" Spregovoril je z glasom po krivici kaznovanega otroka. Molče je zrla mimo njega.

Zasmejal se je, vendar se mu je tresel glas. Pretvarjal se je, da mu ni nič.

* * * * *

Vrata dvigala so se odprla in vstopila je zdravnica. S pogledom je ošinila še vedno bledega tehnika in Allin, vendar ni rekla ničesar. Pobrala je ključ in zastala kak meter stran od Allininega dosega.

"Nobenega izhoda nimaš več in zelo dobro obvladam judo," je rekla.

Allin je molčala. Zdravnica jo je odklenila s klopi, vendar ji je pustila uklenjena zapetja. Prijela je Allin za roko, jo peljala skozi druga vrata v sterilno belo sobano, kjer je stala preiskovalna miza ter steklene posode z mamil in medicinskimi instrumenti. Soba je zaudarjala po razkužilih in ogabnem sladkornem anestetiku. Allin je kljub pritisku zdravničine roke zastala med vrati.

"V resnici sploh ni tako hudo. Samo spanec ..."

"Vsi spimo," je odvrnila Allin.

"Kaj si mislila, da boš predramila ljudi?" Doktorčin glas je bil napet in intenziven. "Vsa ta odločnost, vizija ..."

"Zapravljena," jo je Allin hripavo dopolnila.

"Pridi!" Zdravnica je ponovno spregovorila hladno in brezosebno.

Allin je spreletela vizija naslednjih ur. Prebliski besa in bolečine, ki bodo počasi parali zdravničino dušo. Toda zdravnica bo preživela.

Preživela bo, za Allin pa je prihajal konec zavestnega življenja.

"Rada bi videla, kje bom," je zašepetala.

Zdelo se ji je, da je minilo zelo zelo dolgo, preden je zdravnica spregovorila. Allin jo je presenetila.

"V redu."

Povedla je Allin skozi blodnjak hodnikov globlje pod zemljo. Zrak je postal hladnejši. Ko sta prispeli do širokih dvojnih vrat, jo je zdravnica ponovno prijela pod roko. Vrata so se razprla in skozi je zavel nena-vaden vetrič. V sobi onstran vrat je bil višji tlak, ki je preprečeval dostop mikrobom. Zdravnica je Allin privedla v oddelek.

Na Zemlji ni bilo razen ljudi nobenih sesalcev več, le nekaj glodalcev v laboratorijih in v ozloglašeni delih mest ter še morda zamrznjena jajca, sperma ali celice divjadi, ki so bila uskladiščena na univerzah ali v muzejih za nekakšno negotovo prihodnost. Razen nekaj smetiščnih mrhovinarjev ni živela več nobena ptica. Beljakovinsko prehrano so v celoti pridobivali iz rib, z gojenjem tkivnih kultur in oplemenitenjem žitaric, vendar so odkrili, da nekatere potrebe zadostuje le zapletena biokemija živih živali. Nekaj so konji proizvajali protitelesa proti

človeškim boleznim. Sedaj jih ni bilo več.

Nobene živali ni bilo več, da bi jo mučili za človeško zdravje.

Allin je komaj opazila bolničarje, ki so strmeli vanjo. Pred njo so se raztezale dolge vrste posteljnih ogrodič. V vsakem od njih je nemo in negibno viselo obešeno telo. Golota in spol sta bila slučajno prekrita s telesnimi oporniki. Na teh dragocenih živalih niso smele nastati rane od dolgega ležanja.

Strop je sestavljala prozorna plastična mreža dovodnih cevi, po katerih je pritekala hranljiva tekočina v cevke, injekcijske igle in v stalne, v venah všite vložke. Allin je stopila še en korak v sobo. Slišala je tiho dihanje, ki jo je spominjalo na turobno vzdušje na pokopališčih. Vonj po anestetiku je bil zelo močan. Glave in telesa obešenih živali so bile gladko obrite, veke temne in udrte. Brazgotine od injekcijskih vbodov in virusnih poškodb so prekrivale štrleče noge, roke in brezspolne obraze in sredi poti vzdolž najbližje vrste so bolničarji v popolni sterilnosti jemali kri, iz katere naj bi s serumom izločili protitelesa.

Molzenje živali!

Glas, ki se je izvil iz Allininega grla, je bil napol stok, napol hlipanje. Zdravnica jo je slišala, zaznala nevarnost in jo trdneje zagrabila, vendar jo je Allin s komolcem zadela v prsno kost in stekla. Za seboj je zaslišala, kako zdravnica lovi sapo, slišala je korake in glasove bolničarjev. Vedela je, da ne more pobegniti ne iz oddelka ne iz stavbe in da bo vse, kar bo naredila, neumno in nepomembno. Vzpela se je na svetleč ogrodni lok med cevkami, ki so kot kače visele navzdol. Okovi so jo le malenkostno ovirali. Zastala je na vrhu ogrodja in nato skočila proti najdebelejši hranilni cevi, ki je bila v njenem dosegu. Cev ni bila predvidena za takšno obremenitev. Od sunka se je strgala, tako da je priletela na tla, da je po Allin, ploščastih tleh in zombijih v posteljah brizgnila lepljiva, topla in vlažna snov. Naglo je stekla na drug konec, da bi se lahko povzpela na omrežje, ki je klokotalo naprej.

"Stoj!"

Bila je pripravljena na ponoven skok, ko je zaslišala svarilo. Anestetični hlapi so se mešali s hranilnimi izparinami in jo omamljali. Zdravnico, ki je dvignila pištolo, je videla kot skozi toplotne valove, ki se dvigajo s puščavskih tal. Premerila je razdaljo do naslednje cevi in skočila.

* * * * *

Krogla je zdrobila ujetničino lobanjo, predrla možgane, in njeno telo je razdejano oblažalo na tleh.

Bolničar je pohitel naprej, da bi izključil tok hranilne snovi. Zdravnica je molče stala, ko ji je hranilna mlakuža dosegla noge. Pištola v njeni roki je bila topla in iz nje se je kadilo. Slišala je nekega bolničarja, da je dvignil telefonsko slušako.

"Potrebujemo aparaturo za srce in pljuča," je dejal.

"Če ne bi bilo te tovarne, bi umrlo na milijone ljudi," je razmišljala zdravnica. Če ne bi bilo te tovarne . . . Pištola je z močnim ropotom padla na tla.

"Ni treba," je nenadoma dejala.

"Kaj, gospa?"

"Ni treba!"

"Telo je še vedno uporabno."

"Pokličite mrtvašnico," je ukazala zdravnica. Kadar je govorila s takim tonom, se ni z njo nihče nikoli prekeal.

"Upepelite jo!"

Bolničar je za trenutek okleval in nato prekinil zvezo.

"Da, gospa." Nato je poklical drugo številko.

(*THANATOS, antologija Future Power*
urednikov Jacka Danna in Gardnerja Dozoisa, 1976)